

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1309

гр. София, 19.04.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г. Б. Ц.

като разглежда докладваното от Г. Б. Ц. Частно наказателно дело № 20231110202220 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5 НПК.

С Постановление от 17.08.2022 г., изведено деловодно на 18.08.2022 г., на прокурор в Софийска районна прокуратура, на основание чл. 243, ал.1, т.1 НПК, е прекратено наказателното производство по ДП №349/2017 г. по описа на 07 РУ - СДВР, респективно пр. пр. №3341/2017 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 131, ал.1, т.12, вр.чл.130, ал.1 от НК.

Срещу прокурорския акт е постъпила жалба от пострадалия И. М. Ч. чрез неговите повереници адв. Александър Лазарков и адв. Елинда Шумарска. В нея се съдържа недоволство от прекратяването на наказателното производство, породено от бланкетно изложените изводи на прокурора относно липсата на извършено престъпно посегателство. Възражава се срещу фрагментарния и непълно проведен анализ на формираната по делото доказателствена съвкупност, както и игнорирането на значителна част от нея. Жалбоподателят сочи и необходимост от изясняване на редица обстоятелства от предмета на доказване посредством допълнителни действия по разследването. На критика е подложен и основният аргумент на ръководно - решаващия в досъдебната фаза на производството орган за настъпването на абсолютна погасителна давност за преследване на деянието. Формулирана е молба обжалваният акт да бъде отменен, а делото - върнато на СРП със задължителни указания по приложението на закона.

Софийски районен съд, след като извърши цялостна служебна преценка по редовността и допустимостта на депозираната жалба и след като провери законосъобразността на атакуваното постановление, намери за установено следното:

Жалбата е подадена срещу прокурорски акт от категорията на подлежащите на

съдебен контрол. Изхожда от процесуално легитимирано лице. Съобщението за изготвянето на атакуваното постановление е било връчено на пострадалия Ч. на 22.11.2022 г., като жалбата е подадена на 29.11.2022 г. – в законоустановения седемдневен срок, чрез СРП. По изложените аргументи следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима, а разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдебният контрол върху постановленията за прекратяване на наказателното производство следва да даде отговор на въпросите дали са извършени всички необходими действия по разследването, изяснена ли е фактическата обстановка и правилна ли е дадената материалноправна квалификация на инкриминираното деяние. На съда е вменено позитивно задължение да провери както обосноваването на атакувания прокурорски акт - доколко възприетите фактически положения са изводими от доказателствената съвкупност или пък вътрешното убеждение на прокурора по фактите е опорочено, поради игнорирането на част от приобщените материали или тяхното изопачаване, така и неговата законосъобразност /материална и процесуална/ – дали при точно установената фактология материалният закон е приложен правилно и дали не е допуснато съществено процесуално нарушение в процеса на събиране, приобщаване и последваща оценка на доказателствените източници.

При извършената цялостна служебна проверка на обосноваването и законосъобразността на постановения прокурорски акт, с който е финализирано наказателното производство по ДП №349/2017г. по описа на 07 РУ - СДВР, респективно пр. пр. №3341/2017г. по описа на СРП, настоящият съдебен състав намира, че същият е постановен при нарушаване основните принципи на наказателния процес по чл.13, ал.1 от НПК, чл.14, ал.1 от НПК и чл.107, ал.5 от НПК. Не е съблюдавано изискването за извършване на всестранно, обективно и пълно изследване на всички релевантни към конкретния казус обстоятелства. Закономерна последица от така констатираното нарушение се явява и формираният порок в изразената воля на наблюдаващия прокурор досежно възприетия извод, че в случая не се обуславя наличието на съставомерно престъпно посегателство.

В атакувания акт липсва въобще анализ на инкорпорираните по делото доказателствени източници, за да се изведе релевантната фактология и въз основа на същата да се приложи правилният материален и процесуален закон. Неоправдано е дерогирано задължението на наблюдаващия прокурор да прецени всички доказателства внимателно, поотделно и в тяхната взаимна връзка, като изложи ясни доводи защо възприема едни от тях, а други отхвърля като недостоверни или неотносими. Съдържанието на наказателното постановление не позволява да се проследи волята на ръководно- решаващия субект в досъдебната фаза и съвкупността, върху която той е изградил изводите си по съществото на казуса

В постановлението е отразен фрагментарно фактът на възникнал на 06.02.2017 г., около 06:00 часа, пред магазин „Фантастико“, в ж.к.“Студентски град“, гр. София, конфликт, съпроводен с физическо съприкосновение между И. И. и М. А., при който на всеки от участниците били причинени телесни увреждания. Очертан с пестеливост обаче е

механизмът на тази проява. В словесното описание липсва конкретика, относима към повода за физическото съприкосновение, начина на причиняване на телесните увреждания, техните характеристики, респ. доказателствата върху които се обосновават тези изводи, така че да се разбере защо прокурорът приема, че телесната повреда е следвало да се квалифицира като такава по чл.131, ал.1, т.12, вр.чл.130, ал.1 от НК, респ. да се коментира фактът на изтекла абсолютна погасителна давност за преследването ѝ.

Въпреки че е разпоредено постановлението да бъде връчено на И. Ч., очевидно също припознат като пострадал от престъпно посегателство, в прокурорския акт отсъства въобще фактология, свързана с присъствието на жалбоподателя, отношението му към развоя на споменатите събития, ведно с евентуално понесени в техния ход негативни последици за физическата му неприкосновеност (вид, медикобиологични характеристики, механизъм), както и лицето или лицата, които имат отношение към причиняването им.

В отделен абзац са формирани изводи за отсъствието на престъпление с правна квалификация по чл.144, ал.3 от НК, реализирано в обективната действителност на 06.02.2017 г., в гр. София, пред магазин „Фантастико“, в ж.к. „Студентски град“. Не става ясно обаче дали така обсъжданото деяние има връзка с конфликта, описан като възникнал между А. и И., открива ли се такава с личността на жалбоподателя Ч. или с други лица, респ. кой, при какви обстоятелства и по какъв механизъм е отправил заплахи към А.

В атакувания прокурорски акт не са изложени сериозни и убедителни съображения относно събраните по делото доказателствени източници. Дори не е посочено кои свидетели са били разпитани, дали и защо се кредитират техните показания, респ. отдава ли се предпочитание на едни гласни доказателства пред други и въз основа на какви доводи. Отсъства обсъждане и на събраните посредством други действия по разследването доказателства, не е обсъдена и тяхната стойност и тежест. Немотивирано е останало и крайното решение, че не се установяват данни за извършено престъпление въобще, а каза се че от подобен порок страда и вметнатото заключение относно изтеклата абсолютна давност за преследване на престъплението по чл.131, ал.1, т.12, вр.чл.130, ал.1 от НК, по която правна квалификация е било образувано досъдебното производство.

Подходът на наблюдаващия прокурор по фрагментарно отразяване на факти и извеждането на лаконични правни изводи без доказателствен анализ е незаконосъобразен и се намира в разрез с изричния нормативен регламент на чл. 199, ал. 2 НПК. Цитираната норма повелява, че актовете на органите на досъдебното производство следва да съдържат мотиви и то не само от правна, но и от фактическа страна. Не е удовлетворен изискуемият от закона минимален задължителен стандарт, обуславящ законосъобразността на постановлението. В производството по чл.243, ал.4 НПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на фактическите и правни изводи на ръководно – решаващия субект на процеса в досъдебната му фаза. Съдът не би могъл да замести волята на прокурора, като запълни липсата на нужната фактология и свързания с нея дължим доказателствен разбор, респ. въз основа на него изложи правни изводи, които не са намерили обективен израз.

В наказателния процес задължението за излагане на мотиви се отнася до всички процесуални органи и във всички стадии на производството /арг. от [чл. 34](#) и [чл. 199, ал. 2 НПК](#)/, като същото е закрепено изрично и на конституционно ниво – [чл. 121, ал. 4 от Конституцията на Република България](#). Мотивите представляват обективизираното външно изражение на връзката между съдържанието на доказателствените материали, установената по делото фактическа обстановка, приложени закон и достигнатите от органите на съдебната власт умозаклучения, въз основа на които постановяват съответен акт.

Така констатираните пропуски на самостоятелно основание налагат отмяна на прокурорския акт и връщане на делото в предходна фаза за стриктното изпълнение от наблюдаващия прокурор на вмененото му задължение да проведе задълбочено аналитично обсъждане на приобщения по делото доказателствен материал и да изложи аргументирано позицията си кои от тях кредитира с доверие, респективно кои от тях отказва да използва при формиране на свободното си вътрешно убеждение.

Макар и да не дължи произнасяне по същество, за пълнота настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че резонни се явяват част от възраженията в жалбата, с които се отправя упрек към крайните фактически изводи на прокурора, като изградени преждевременно и неосноваващи се на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Безспорно при преценка законосъобразността на извършения анализ на доказателствата и изводите за фактите и правото съдът не може да надхвърля своите правомощия, като чрез собствена, различна от изложената от прокурора интерпретация указва какви обвинения да се повдигнат и срещу кои лица. Конституционно гарантирано е правомощието на прокуратурата да приеме или откаже наказателно преследване срещу едно лице. Същото обаче не е приравнено априори на неограничена възможност да се решават въпроси по съществото на делото без необходимата доказателствена обезпеченост на съответно обективизираните правни изводи. Това решение е ограничено от порождащите действие в наказателния процес основни негови начала, едно от които се явява и принципът за обективност, всестранност и пълнота на провежданото разследване. В контекста на тези размисли настоящата съдебна инстанция, след прочит на събраните до момента материали по делото, намира, че не са изчерпани всички действия, посредством които да се изяснят в причините за настъпването и протичането на конфликта, случил се на 06.02.2017 г., в гр. София, ж.к. “Студентски град“, пред магазин „Фантастико“ и най- вече от кого точно са причинени нараняванията на Ч. и при какви обстоятелства, разкрива ли отношение поведението на М. А. към тях, респ. той, от своя страна, понесъл ли е негативни, съставомерни последици за физическото си здраве и психичния си мир. Тук е нужно да се обърне особено внимание върху обстоятелството, че макар при извършено разпознаване жалбоподателят да е посочил Арнаудов като автор на нараняването си, резултатът от това действие по разследването не разкрива убедителен синхрон с показанията на Ч., дадени в хода на досъдебната фаза. При техния прочит (л. 39 от досъдебното дело) прави впечатление разграничението, проведено от самия свидетел в разказа му между епизода, в който е влязъл в магазин „Фантастико“ и е видял „непознатото

момче“ (установено в хода на разследването като Арнаудов) и с което по-рано приятелите му имали спречкване и непосредствено следващия момент на излизането си оттам, без да е последван от Арнаудов и насочването си към паркинга, където в този момент към него се затичали „около осем човека“, единият от които именно го ударил с юмрук в областта на лицето, чупейки зъба му. Още по-ярка диференциация между личността на мъжа, с когото са възникнали пререкания между близките на Ч. в магазин „Фантастико“ и този, нанесъл му телесна повреда, се откроява във версията, предложена от жалбоподателя, материализирана в протокол за разпит, приложен на л.26-27 от досъдебното дело, където са изведени външни отличителни белези, оставящи без съмнение визирането на две различни лица от мъжки пол. Проследена, мисълта на този пострадал, изразена по време и на двата му разпита, не налага категорична идентичност между мъжа, когото той е видял в търговския обект и онзи, причинил му нараняването. При констатираните по-горе амплитуди в свидетелските показания, сериозно се поставя под съмнение и извършеното от Ч. разпознаването на А. като автор на престъпно посегателство спрямо телесната му неприкосновеност и стойността на резултатите от това действие по разследването, още повече когато в сведенията си нито един от останалите свидетели по делото не адресира подобна проява към поведението на Арнаудов. В тази връзка е необходимо извършването на преценка дали и доколкото следва да бъдат проведени допълнителни действия по разследването, включително с участието на всички ангажирани със събитията лица. Последното е необходимо, включително и с оглед пълната проверка на показанията на пострадалия, съответно за извършване на преценка дали се касае за извършено престъпление от общ характер, липса на такова, или недоказаност на авторството на проявата. По правило надеждността на свидетелските показания е въпрос, който ръководният орган в досъдебната фаза е суверенен на реши по вътрешно убеждение, но невъзможността да се извърши критичен анализ на гласните доказателствени средства, поради недостатъчност на доказателствения материал, е индигнация за допуснат порок в процесуалната му дейност по извличане на правнорелевантните факти от кръга на чл. 102 НПК.

В резюме се налага извод, че постановлението за прекратяване на наказателното производство е явно необосновано и като такова следва да бъде отменено изцяло, а делото върнато на етапа на разследването. В изпълнение на вмененото им задължение по чл. 13, ал. 1 НПК органите на досъдебното производство следва да проявят по-сериозни усилия с оглед изясняване на обективната истина по делото, съобразявайки аргументите относно прилагането на процесуалния и материален закон, изложени в настоящото определение. При новото разглеждане на делото представителят на СРП следва да проведе задълбочено аналитично обсъждане на приобщения по делото доказателствен материал и да изложи аргументирано позицията си кои елементи от него кредитира с доверие, респективно кои отказва да използва при формиране на свободното си вътрешно убеждение, съответно да прецени дали е извършено престъпление от наказателноотговорен субект, респективно каква е неговата материалноправна квалификация.

Така мотивиран и на основание чл. 243, ал. 6, т. 3 НПК, **Софийски районен съд, НО,**

2-ри състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Постановление от 17.08.2022 г., деловодно изведено на 18.08.2022 г., на прокурор при Софийска районна прокуратура, с което на основание чл. 243, ал.1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК е прекратено наказателното производство по ДП №349/2017 г. по описа на 07 РУ - СДВР, респективно пр. пр. №3341/2017 г. по описа на СРП, образувано и водено за престъпление по чл. 131, ал.1, т.12, вр.чл.130, ал.1 от НК, като необосновано и незаконосъобразно.

ВРЪЩА делото на Софийска районна прокуратура за изпълнение на задължителните указания по прилагане на процесуалния наказателен закон.

ПРЕПИСИ от определението да се връчат на СРП, на И. М. Ч., на неговите повереници – адв. А. Л. и адв. М. Ш., на И. Ю. И. и на М. М. А.

Определението подлежи на обжалване и/или протестиране в седемдневен срок от връчването му пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____